

- гейміфікація – явище природне людській натурі, і тому поступово проникає у різні сфери діяльності людини, у тому числі і в освіту;
- широкому застосуванню гейміфікації в освіті перешкоджає застаріле відношення до ігор, як до забави, яка не повинна використовуватись в серйозних справах;
- ті елементи гейміфікації, що наразі використовуються в закладах освіти фрагментарні і не змінюють традиційну освітню систему;
- якщо послідовно впроваджувати гейміфікацію в закладах освіти, то в ідеалі це має привести до повної зміни самої освітньої системи, що виражається у зникненні традиційних семестрів, сесій та навчальних груп, навчальний процес буде перманентний та безперервний, а темп та навантаження студент обиратиме сам, в залежності від індивідуальних особливостей.
- відповідальність викладача в такій системі зростає завдяки залежності рейтингу викладача від зацікавленості студентів його роботою.

Список використаних джерел:

1. Мария Панкова. Геймификация в образовании: когда обычный курс становится квестом. [Електронний ресурс] // Режим доступу: <https://trends.rbc.ru/trends/education/5de6699e9a79470c5d2b2a8f>
2. Кавтарадзе Д.Н. Обучение и игра: введение в интерактивные методы обучения / Д.Н. Кавтарадзе. – 2-е изд. – М.: Просвещение, 2009.
3. Ермолаева М.Г. Игра в образовательном процессе: методическое пособие / М.Г. Ермолаева. – 2-е изд., доп. – СПб.: СПб АППО, 2005.
4. Хейзинга Й. Homo ludens. Опыт определения игрового элемента культуры/ пер. В. Ошиса // Хейзинга Й. Homo ludens. В тени завтрашнего дня. – М. : Прогресс, 1992. – 464 с.

Бабенко Л.О.,

завідувач відділу науково-освітньої роботи
Комунальний заклад культури «Миколаївський
обласний художній музей ім. В.В. Верещагіна»,
м. Миколаїв

ГРАВІЮРИ В'ЯЧЕСЛАВА КОРЕНЄВА В ЗБРАННІ МИКОЛАЇВСЬКОГО ОБЛАСНОГО ХУДОЖНЬОГО МУЗЕЮ ім. В.В. ВЕРЕЩАГІНА

У фондах музею зберігаються витончені ксилографії В'ячеслава Коренєва. Біографію цього митця, як і багатьох людей ХХ століття, можна розділити на 2 періоди довоєнний та період війни 1939-1945. Саме на роки II світової війни припадає найтяжчий період життя В'ячеслава Коренєва. Художник народився у м. Миколаєві у 1868 р., навчався в Одеській рисувальній школі, був членом славнозвісного Товариства південно-російських художників. В'ячеслав Коренєв був відомим фахівцем із загальної історії мистецтва. Викладав, був керівником Художнього класу В.В. Коренєва, де викладались основи рисунка, живопис та ліплення. Художній клас Коренєва розміщався в історичній будівлі на Єкатеринінському проспекті, у будинку Гуцаловського (1909-1910), а з 1913 по вулиці Олександрівській у будинку Збандуто.

В'ячеслав Коренєв реставрував ікони XVI – XVII ст., що були виявлені у Дніпропетровську. У виданні «Днепропетровская Газета» від 1942 р., що видавалася коллоборантами в окупованому Дніпропетровську є повна інформація про проведену Коренєвим реставрацію ікон, а також про велику художню виставку у грудні 1942 року.

З 1923 і до початку окупації у роки II світової війни працював він науковим співробітником Катеринославського художнього музею, паралельно викладаючи у художньому училищі (1933-1941).

З 13 по 25 грудня 1942 р. в музеї відбулася виставка художників міста Дніпропетровськ. На ній були представлені твори відомих не лише в Україні художників В.В. Коренєва, Т.М. Максименка,

М.С. Погрібняка та інших. Про це також йдеться у виданні «Днепропетровська Газета» від 26 січня 1943 р.

Окрім того, Коренєв колекціонував живопис та предмети декоративно-ужиткового мистецтва. Для першої виставки Художньо-артистичного товариства у 1909 р. надав картини, етюди та рисунки Є. Бруні, Є. Буковецького, Т. Дворнікова, М. Кузнєцова, П. Нілуса, В. Поленова; колекції старовинних татарських вишивок та опишнянської кераміки. Художник працював у різних жанрах. Майстерно володів техніками масляного живопису, акварелі та гравюри. Його твори зберігаються у Дніпропетровському художньому музеї, Луврі, Берлінському національному музеї тощо.

Гравюри В'ячеслава Коренєва з колекції Миколаївського обласного художнього музею ім. В.В. Верещагіна виконані наприкінці XIX століття. Невеликі за розміром, найбільша «Музикант» становить 290x210 мм, твори митця заворюють своєю таємничістю та технікою виконання. Ксилографія, або дереворит це гравюра на дереві, що з'явилася на межі XIV—XV століть.

Одна з найцікавіших це ксилографія В'ячеслава Коренєва з картини всесвітньо відомого художника, найпримітнішого майстра італійського рококо, майстер фресок та гравюр, останнього великого представника венеціанської школи живопису Джованні Баттіста Тьєполо «Нептун приносить місту Венеції жертвні дари» 1748 р. (Палаццо Дожей, Італія). Відповідно до античної міфології Нептун – бог морського царства. Він вселяв всім великий страх, тому що йому приписували всі коливання землі, і коли починалося землетрус, йому приносили жертви. Достатньо було його удару тризубцем об землю, щоб та розверзлася і заколихалася. Нептуна визнавали і шанували як могутнього і сильного бога всі мореплавці і купці, які споруджували йому жертвенники і зверталися до нього з благаннями для того, щоб він дарував їх кораблям щасливий переїзд без шторму і успіх їх торгівлі. За зовнішнім виглядом відрізняється занепокоєнням рухів, розпатланим волоссям і диким видом, більш відповідним дикості і бурхливості моря. Тризуб, його головний атрибут – не що інше як гарпун, який вживається при лові акул і китів; тому він вважався покровителем рибалок. На багатьох барельєфах він зображений в супроводі цілої свити морських чудовиськ. Як морське божество Нептун зображується разом з Марсом як захисник Венеції. У алегоріях чотирьох елементів він персоніфікує Воду.

Творчість та діяльність В'ячеслава Коренєва залишили вагомий внесок у вітчизняному образотворчому мистецтві XX століття.

Перелік робіт Коренєва В.В. з колекції Миколаївського обласного художнього музею ім. В.В. Верещагіна, що надійшли з фонду ДЗК у 1947 році:

- «Амур під вуаллю»;
- «Дари Венеції»;
- «Храм Мінерви у Римі»;
- «Музикант»;
- «Гравер»;
- «Голова старого». 1897 р.

Список використаних джерел:

1. Наука и научные работники СССР. Ч. VI (1928). С. 185;
2. Наукові установи та організації УСРР (1930). С. 260;
3. Художній музей // Вінницькі вісті. 1942. 19 лютого. № 14 (56). С. 3.
4. Товарищество южнорусских художников : библиограф. справочник : в 2 ч./ сост. : В.А. Афанасьев, О.М. Барковская; Одес. нац. науч. б-ка им. М. Горького. – Изд. 2-е, испр. и доп. – О. : 2014.